

Eluläte

EELK Kadriina Katariina koguduse häälekandja

Nr 17 veebruar 2018

tasuta

KUULE, ISA, KUULE, POEGA!
KUULE, PÜHA VAIM ÜHTAEGA!
KUULE, PÜHA JUMALA!

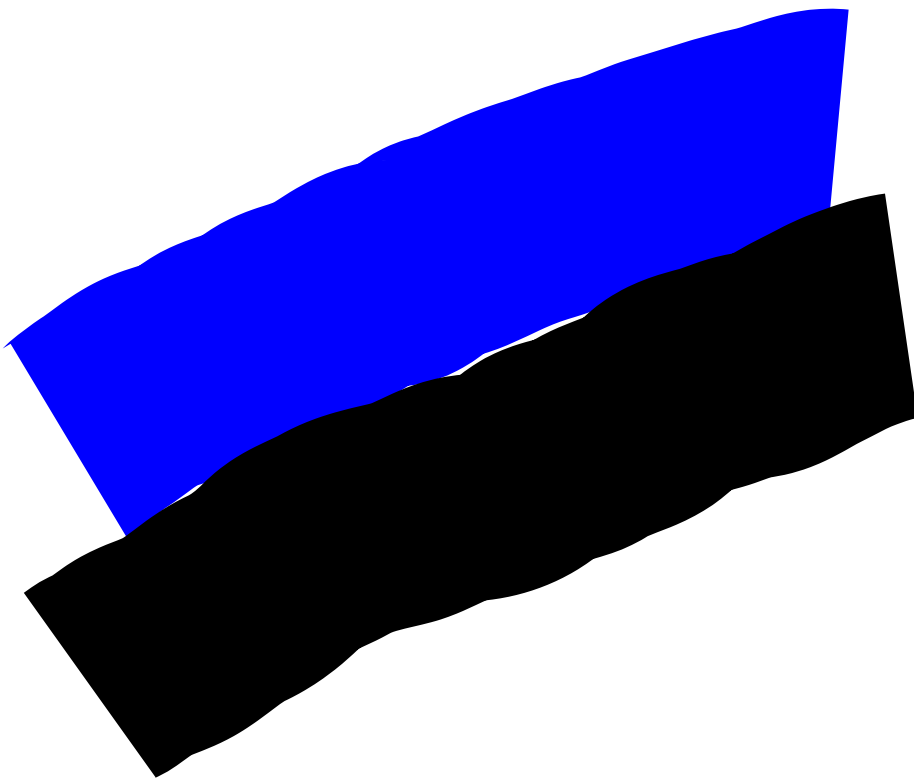
TAEVAISA, KÕIGE LOOJA!
SINA OLED AJAST-AEGA.
MUISTSEST PÕLVEST IIDAMASTA
VANAST VAIMUST VALTSIMASTA
PRAEGUST PÄEVA VAATAMASTA
MAAILMA PALLI PIILUMASTA
KÕIKE ELU JUHTIMASTA
ILMAKAARI KAEMASTA
MAAILMA SÕÖRI SIRUTAMA
TAEVATELKI PINGUTAMA

ISA, SINA KÕIKE LOONUD
ILMA VALMIS NIKERDANUD
TAEVAKAARE KEERUTANUD
ALUSPÕHJAKESE PANNUD
METSAKESE MEISTERDANUD
PÖLLUKESE PAIGALDANUD
SILMAPIIRI SELGITANUD
ELU SISSE SIGITANUD
RAJAND RINGI RANNAKESE
PÜHA PÄEVA PARAJAMA
ÕNDSA AJA ARVAMA

ANNA ANDEKS PATUD SUURED
MÕISTA MAHA EKSIMUSED
VISKA VÄLJA VIGADUSED
KUSTUTA ME KAHJUSTUSED
HAJUTA ME HOOLETUSED
RANGUTA ME RAISKAMISED
UUENDA ME USINUSED
VIIMISTLE ME VÄLEDUSED
ANNA JÕUDU, SAADA ARMU
TARKUS TAKKA TAGAMA

MAAKENE, AIAKENE
KERAKENE, KULLAKENE
TOAKENE TARVILINE
MAGUS MEIE MAJAKENE
KODA MITMEKÜLJELINE
HOIA SEDA RIKKUMASTA
SÄÄSTA SEDA SAASTAMASTA
LASE LILLED LIIGUTAVAD
KÄOKINGAD KIIGUTAVAD
LINNUD LAUSA LAULU LASKVAD
KUREKESED KRUUGUTAVAD
LOOMAKESED LÕKERDAVAD
KARUKESED KAKERDAVAD

KAITSE KÕRGE KOHA PÄÄLE
MADALASE MARJA PÄÄLE
KÜLJETISE KÜNNI PÄÄLE
SISEMISE SÜNNI PÄÄLE
VETEVALLA VÄE PÄÄLE
TUULEMAJA TULE PÄÄLE
MAKOJA MUTI PÄÄLE
LAIALDASE LAANE PÄÄLE
KIVIKESE KIRJU PÄÄLE
INIMESE ILMA PÄÄLE
KENAKESE KINGI PÄÄLE
KAUNIKESE KAANE PÄÄLE
ELU ILMA ALA PÄÄLE
ISA, VARJA VILETSAT
ISA, HOIA ILUSAT

Su üle
Jumal
valvaku!

Eesti vanim kirik

on tõenäoliselt Põide kirik või siis Valjala kirik. Mõlemad asuvad Saaremaal ja on ehitatud 1230-ndatel aastatel. Silmas tuleb muidugi pidada seda, mis meie ajani on säilinud. Kirikuid on läbi aegade korduvalt ümber ehitatud, kuid nende vanimad osad pärinevad sellest kaugest ajast. Meie Kadrina kirik on „üpris noor“ ja selle ehituse valmimise aeg paigutatakse 1490-ndatesse aastatesse.

Vanim säilinud kirik ja üldse vanim hoone Virumaal on aga Viru-Nigulas asuv Maarja kabel. Üldlevinud arvamuse kohaselt on kabel ehitatud 1268-ndal aastal Liivi Ordu ja Vene vägede vahel peetud lahingu mälestuseks. Kuid on olemas ka arvamus, et kabel on olnud hoopis Vene kaupmeeste pühakoda, kes Mahu rannas olid endile leidnud sadamarahuga turvatud peatuspaiga. Et kabel on pühitsetud Neitsi Maarjale, sobib nii ida- kui ka läänekristlastele. Nii seisab Maarja kabeli läänessein tunnismärgina kaugetest aegadest siin Maarjamaal. Kuid järkujärgult korraldatakse selle juurde palverännakuid, meenutamaks, et kogu see maa seisab endistviisi Neitsi Maarja kaitse all.

SADA SÕNA EESTILE

„Kui iial hüüan veel rõõmu sunnil: „Oh, ilus hetk, oh viibi veel!“ (Goethe „Faust“)

Eesti on väike ja kaunis riik. Me võime olla uhked oma ajaloo, kultuuri ja puutumata looduse üle. Jah, just puutumata, sest see teeb meie väiksuse kuidagi eriliseks. Me võime olla uhked oma metsade üle, kaunite jõgede ja järvede üle. Me võime olla uhked oma laulu- ja tantsupidude üle. Me võime olla uhked oma koguduste üle, kus tegutsetakse küll tagasihoidlikult, kuid ometi ei leidu pühapäeviti vist ühtki kogudust, kus usklikud ei palvetaks hardalt meie maa ning rahva tuleviku pärast. Ja see kõik on ilus ja hea.

Kuid on ka palju mis murelikuks teeb. Esiteks, meie lapsed ja nende haridus ning toimetulek. Kas saame pidada ka oma riigi 200 sünnipäeva? Iga laps on riigile oluline ja kallid. Igal lapsel on õigus heale huviharidusele. Iga laps vajab armastust.

Samuti meie väärtushinnangud. Elame globaalselt kiiresti muutuvajas. Meie väärtushinnangud viimase 50 aasta jooksul on paljuski muutunud. Meie iseolemine on muutunud. Meie paarisuhted on muutunud hapraks ja me ei mõista enam sõna lähedus tähendust või siis ei oska me seda vääriliselt hinnata. Me oleme kaotanud midagi kogu selle kiirustamise keskel ja see lihtne asi on - märkamine. Eelkõige teise inimese märkamine enese kõrval. Me oleme kaotanud usu teise inimesse, usu selle sügavamas tähenduses, sest meil on enesegagi liiga palju tegemist. Me kipume end tihti välja vabandama, kui vaid paar või heal juhul kolm korda aastas vanavanematele külla jõuame, sest on ju nii kiire...

Milline on minu unistuste väike Eesti? See on hubane toanurgake, kus köeb kamin ja köögilaua valge rätiku all, on lõhnav oma küpsetatud leib. See on mõne väikese poisi või tüdruku naeratus, kes kooliaasta lõppedes toob oma õpetajale tänuks kimbu kannikesi tehtud töö eest. See on akna all istuv vanaema, kes ikka ja jälle lapselapsi külla ootab, laual pannkoogid ja purk maasikamoosiga ning külm maapiim.

See on armsale emale, isale tehtud pai. See on abistav ja soe käsi, mis vanainimesel küttepuud tuppä toob. See on väike rühm inimesi kolmapäevases piiblitunnis, kes jätkuvalt ja armastusega paluvad oma maa, rahva ja riigijuhtide pärast. See on rühm lapsi, kes tulevad pühapäevakooli naeratus näol ja hõiskavad: „Õpetaja, täna hakkame Eestile plakateid meisterdama!“ See on see meeldiv tunne, kui lähed koolist või piiblitunnist koju ja tead, et keegi sind sinna alati ootab. See on rõõm igast päevast, mil ärkad tervise ja tunned, et oled täis hakkamist uueks päevaks. See on rõõm väikestest asjadest ja mitte sellest, et kellegil on rohkem raha, kui mul. See on rõõm looduse tundma õppimisest, väikeste jäneseljalgede nägemisest lumel või kevadistest sulavetest. See on ehe rõõm armsatega koosolemise, ilma, et peaksid end tundma rumalana. See on iga parimalt veedetud päev oma lähedastega. See on aja ja selle kaduvuse mõistmise oskus. Sest aeg, see ju ei oota...

Goethe „Faustis“ on tõeliselt kaunis fraas: „Oh ilus hetk, oh viibi veel!“

Jah, meie kodumaa saab 100-aastaseks. See on tähendusrikas nii mitmeski mõttes ja ometi oleme oma riigi ajaloo jooksul pidanud nii mõndagi kogema. Nii head kui halba. Kas pole see meid teinud sisemiselt mitte tugevamaks? Kas ei ole see meid meie iseolemises rohkem kokku liitnud, õpetanud elama, minema ikka edasi sirge seljaga ja julgelt. Kas ei ole see meid ikka ja jälle pannud küsimuse ette, et kuidas ja mil moel edasi? Kas ei ole see kõik tõstnud meie riigi eneseteadvust ja tahet väärtustada oma pärandkultuuri - iseolemist? Kas ei ole õpetanud see väärtustama meie oma tööpanust ja soovi jätkuvalt edasi õppida? Just sellises Eestis ongi meil hea ja häa.

Karin-Kristel Hansson

Karin-Kristel Hansson karin.hansson@mail.ee
Meelis-Lauri Erikson mlerikson@gmail.com

